

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie A. B.

skazanej z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 września 2025 r.,

wniosku obrońcy skarżonej o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

p o s t a n o w i ł

**odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Rejonowego
w Nowym Tomyślu z dnia 9 września 2024 r., sygn. akt II K
642/17, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w
Poznaniu z dnia 27 lutego 2025 r., sygn. akt IV Ka 1244/24.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Nowym Tomyślu, wyrokiem z dnia 9 września 2024 r., sygn. akt II K 642/17, uznał A. B. za winną przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu z 11 lipca 2015 r., za które wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 30 zł każda. Ponadto orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obrońca oskarżonej, zaskarżając je w całości, podnosząc zarzuty naruszenia prawa procesowego, skutkujące także błędami w ustaleniach faktycznych, naruszenia prawa

materialnego, a także – z ostrożności procesowej – zarzut rażącej niewspółmierności kary. Mając na względzie powyższe, skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonej lub o wymierzenie niższej kary.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrokiem z dnia 27 lutego 2025 r., sygn. akt IV Ka 1244/24, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonej, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1. rażące naruszenie przepisu prawa procesowego poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutów sformułowanych w pkt 1 - 11 apelacji obrońcy, tj. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k.;
2. rażące naruszenie przepisu prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k. poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutu sformułowanego w pkt 12 apelacji obrońcy, tj. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k.;
3. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutu sformułowanego w pkt 14 apelacji obrońcy, tj. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 69 § 1 k.k.

Prócz wniosków głównych, kasacja zawierała także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu Najwyższego nie zasługiwał on na uwzględnienie. Nie istnieją żadne szczególne okoliczności, które mogłyby uzasadniać wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku. Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją orzeczenia. Jest to uprawnienie o charakterze fakultatywnym. Należy przy tym podkreślić, że zaskarżenie wyroku w drodze kasacji, a więc nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie wstrzymuje automatycznie jego wykonania. O sytuacji uzasadniającej wstrzymanie wykonania orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym można mówić wówczas, gdy dokonując choćby pobieżnej analizy kasacji, można nabrać przekonania o jej zasadności ze względu na rangę podniesionych zarzutów i ich oczywistą zasadność.

W realiach rozpoznawanej sprawy nie można mówić o oczywistej, wprost rzucającej się oczy zasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Zdaniem Sądu Najwyższego treść sformułowanych w kasacji zarzutów nie pozwala na tym etapie stwierdzić, że z wysokim prawdopodobieństwem okażą się one skuteczne. Oczywiście, w żadnym zakresie nie przesądza to o ostatecznym rozstrzygnięciu, które zapadnie dopiero po pogłębionym rozważeniu podniesionych zarzutów i merytorycznym rozpoznaniu kasacji.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej.

[J.J.]

[a.ł]